

Kerék Imre

Két parafrázis Jeszenyin verseire

1. A ménés

A dombokon át lópaták dübögnek,
aranyporral teleszórják a földet.

Zúdulnak, merre kék öböl feszeng,
sötét sörényük szurka szerte leng.

Ámulják habok csilló taraját.
Nyakukba pányvát vet a holdvilág.

Árnyékától a ménés megriad,
setét sörényük szőkíti a Nap.

Kortyolnak édes tavaszi szelet,
farkukkal hajtva bős böglyöket;

csípésüktől sebük estére mérges –
testük szűrő, sajgó fájdalmat érez.

Paták robajlanak mind hangosabban,
majd elcsitul a hang az alkonyatban.

Fodraival a víz ágaskodik a Holdra,
tükrén böglyök hamvát szerteszórja.

Hamuhodik lassan az alkony kékje,
pásztorsíp hangja támolyog a rétre.

Fülel a ló, fejét búsan lehajtva,
figyel a szerte kanyargózó dalra.

Harangot kondít a visszhang, füveket altat,
egy régenvolt mező üzen híves nyugalmat.

Napjaid, éjeid zengem, orosz hazám;
bár néha szomorú szavakra nyíl a szám.

2. Haj, szomorú dal

Sötét vonítás a barázdák felett!
Miért nem becézgetsz, talán nem szeretsz?

Kéklő rózsetöltés szegi a havat.
Esti dobbanások a szívem alatt.

Szürke orsók állnak, némák, süketek
ringatnak álomba, harmat szemereg.

Veres tábortüzek lángja fellobog,
szellőcske szimatol bogrács-illatot.

Ősöreg aratók, míg a fa leég,
akár ezer éve fűzik a mesét.

Heverve a páston, halkan dudorász
valahol távolabb egy rajnyi halász.

Telihold világol síkon, halmokon...
haj, szomorú dal, te – orosz fájdalom!

Polgár Julianna

Kettőszázhetvenkettedik hálaének

(Világvezérlés)

Gyönyörű Gyöngyszavúmnak

Hold-fogyatkozás és gyűlölet
és hideg – én a Nap-Isten
és a Föld-Anya **meztartó**
melegét választom – „Bekapcsolt”
ösztönök „**kikapcsolt**” szerelmek
és szószegő bántás – én az
örökévelő barátság büszke
„bizalombozótosát” **vállalom**
Gombok és billentyűk – **Felülírt**
betáplált tapasztalás és tudás
e világvezérelt életidegenség
Kirekesztés és hulladékhegy és
ÖNtömjéneZÉS – én a Természet
kiszámíthatatlan keservét
vagy áldását akarom mohón
„**bekebelezni**” – **birtokolni** –
mert **gyönyörű** mert **Élet** és **szent**

Kettőszázhetvenharmadik hálaének

(Verőfény-virágzás)

Amikor verőfényt virágzik
a Hajnal – az űzött Őszön is átég
átremeg az enyhülés az **erős**
engesztelés **mámora** – A **Nap-ébredés**
is olyan **áttetsző** és átszellemült
mint a megadatott megvilágosodás
És a Fűvészkert **fényeres** fáin
roskadozik a **ragyogás** – Olyan
védtelen az **Erő** ha a Tudás
nem pártfogolja – olyan elvesző
Mégis – Pásztoros szolgáló
Bizalom ez – Áthajlik **derűm**
is a derengő délutánba „és
a fátyolfelhőkkel kendőzködő
mályvabíbor **Nap-lemente**”
oly tüzes **mámmal** kínálja magát
mint a megadatott megvilágosodás

Koncsek József

A virágos ölü

Kurdicsnak volt egy virágos ölü szeretője. Amikor megismerte, még nagyon nagyon fiatalok voltak.

És volt egy, volt egy palota. Csupa-csupa üveglak, csupa-csupa lépcső, csupa-csupa fakorlát meg minden.

Hát, hát ott éledgett ez a fiú a csupa-csupa palotában. De ez a csupa-csupa igazából nem is volt palota, hanem egy téglapépület volt, meg hosszú-hosszú betonjárda egészen a lapos palotáig, és volt egy, volt egy mező, és azon nyíltak a jóremények meg a négy- meg ötlevelű lóherevirágok, és bokrok, bokrok, bokrok a végtelenségig.

És a bokrok között napozott a virágos ölü szerető. De nagyon, de nagyon megszeretette a májust. Igen.

S hogy az egyik szavamat a másikba ne öltsem, tudnivaló ám, hogy virágos ölü szeretőből mindenkinek csak egy jut egész életében. Mert lehetséges, hogy van valakinek pedigszöke szeretője, zsókanyakú szeretője, olyan-gyorsan-beszélek-hogy-te-soha-nem-is-érsz-rá-válaszolni-a-kérdéseimre szeretője, nyakában egy ezüstláncon sóskavicsot viselő szeretője, dallamos járású szeretője, vagy éppen „úgszeretlek, úgszeretlek” szeretője, az is lehet, hogy van olyan szeretője, aki Reggel egy szép nagy almát vagy még inkább egy ropogós, egészséges zöldpaprikát ad, mielőtt elbocsátaná, vagy olyan szeretője, aki nagyon szépen tudja mondani a falu-és városneveket, szóval mondom, lehet ám sokféle-mindenféle szeretője, de virágos ölü az csak egyetlenegy.

És az is érdekes, hogy mindenki, de mindenki tudja róla, hogy ő a virágos ölü szerető, és még mindenki, de mindenki szeretné, ha pontosan ő lehetne a virágos ölünek a szeretője. Egy kicsit tudják, hogy ez nem lehet, de egy nagyot mégis akarják.

De ám akkor mégis és mégis mindig és csak azért is és azonkívül furtonfurt úgy tesznek, mintha. És odamennek. És nagyon várják, hogy megszólítsa őket a virágos ölü szerető.

De ám a virágos ölü szerető meg is ajándékozza őket muzsikás nevetéssel meg enyhület-nézéssel, ha már olyan kedvesek voltak, hogy odajöttek hozzá a jóremény meg a vakondtúrás meg a négy- meg az ötlevelű lóherevirágok közé egy kicsit úgy tenni, mintha nem is volna nekik alumíniummosolyuk. Mert a virágos ölü szerető kedvesen bánik azokkal, akik csak úgy odajönnek, és mosolyognak sajátmagukon, hogy „ejnye-ejnye”, milyen nagy csacsik is voltunk mi, amikor eddig nem tudtuk, hogy ilyen szépségesen kell így meg úgy, és hogyan van, meg minden...” És a virá-

Mert a virágos ölü szerető jókora vadrózsabokrokat növesztett addigra végig a járda mellett. Mondta is a fiú: „Ez így nem érvényes.” „Hát nem is!” – nevetett nagyot a virágos ölü. „No, ha nem vagy, vidd innen a vadrózsabokrokat” – mondta neki a fiú.

De a virágos ölü csak ült és énekelt. És akkor a fiú megfogta a rózsáágakat, és tördelte őket, de úgy, de úgy, hogy még a tenyere sorsavonala is újrarájzolódott a sok szúrástól meg karmolástól. És oda tudott menni. És akkor azt mondta neki a virágos ölü: „Most megnézheted és láthatod a szép, szép nárciszokat meg a gyöngyvirágokat és a margarétát.” És megnézte. És látta. És mondta.

„Hát akkor csak menj el hozzájuk, akik rám a sok-sok rosszat mondták, és kérdezd meg, hogy látták-e a szép, szép nárciszokat, meg a gyöngyvirágokat meg a margarétát.”

És elment, és megkérdezte. Azok pedig egymás szavába vágva mondták nagyon, de nagyon, hogy mennyi szépséges tavirózsa volt ott meg kakukkfű, meg körömvirág meg főleg tubarózsa és még ibolya és őszirózsa is. Igen. És akkor látta, hogy tényleg nem tudják. Mert más virágokat mondtak.

Akkor aztán visszament a virágos ölü szeretőhöz:

„Látom már, hogy csak én látlak, s látlak-e majd mindig?”

„Mindig látni fogsz te engemet – válaszolta neki a virágos ölü szerető -, mert én mindig-mindig láttalak és te is láttál. És mindig szerettelek is, és most is szeretlek, csak te nem merted elhinni...”

És akkor elhitte. És még akart mondani sokat-sokat, de a virágos ölü szerető a szájára tette az ujját, és mondta a fiúnak, hogy: „Nem kell annyit beszélni.”

Mert minek annyit beszélni?

Saitos Lajos

Úgy gondolom

Úgy gondolom hogy
nem meghalunk hanem
élve jutunk majd a
„mennyekebe” ahol
a szél – a szemtelen
bolond szél meglebbenti
szoknyádat s te vissza-
visszafogod mert csakis
nekem mutatod meg
térdedet ágyékok s
hajataid ott-ott a milliók
közt is örök szerelemben.

Sötét kezdet

(vers és aforizma)

Sötét kezdet és némaság
az ősrobbanás előtt majd
hangrobbanás a fény jelét
követi s látó- és halló szer-
veim összpontosítja ideg-
mezőimen át hogy meg-
formálhassam első szavam
mely árnyékból a fényre
vetül – sötét kezdet után
világosba – élő szeretetként.

*

A vers nem más, mint asszociációk
láncolata.

Élete...

Élete viseltebb felét viszi-
-viszi a szabóhoz
fordítsa ki
vasalja le
hárha újra szép lesz

S ma újra láttam
azt a madárcsontú asszonyt
ment az utcán –
ment serényen
még használható
kifordított életével s
nem is nézett énrám...

